

Αιώνια αγάπη

NERMIN MPEZMEN

Αιώνια αγάπη

Μετάφραση
PENA XATXOYT

ΩΚΕΑΝΙΔΑ

*Αγαπημένε μου παππού,
σου αφιερώνω αυτό το βιβλίο.
Τώρα καταλαβαίνω πόσο πολύ μου λείπεις...*

Τίτλος πρωτοτύπου:
Nermin Bezmen, *Kurt Seyt & Shura*

Μετάφραση: Ρένα Χατχούτ
Επιμέλεια: Σοφία Μάλλη
Τυπογραφική διόρθωση: Χρήστος Γιαμαρέλλος

© 2014, Nermin Bezmen and Kalem Agency
© 2015, για την ελληνική γλώσσα
Εκδόσεις «Ωκεανίδα»
Δερβενίων 38, 106 81 Αθήνα, τηλ. 210.38.06.137
www.oceanida.gr
email: info@oceanida.gr

Ηλεκτρονική στοιχειοθεσία-Σελιδοποίηση: Εκδόσεις «Ωκεανίδα»

ISBN 978-960-410-768-1β

Το βιβλίο αυτό αφηγείται μια αληθινή ιστορία, ένα ταξίδι γεμάτο περιπέτεια, στη διαδρομή του οποίου έζησα με τη δύναμη της φαντασίας μου όσα άλλοι είχαν βιώσει πριν από μένα.

Βάζοντας τελεία στην τελευταία πρότασή μου, νιώθω ευτυχισμένη και θλιμμένη συνάμα. Έχω δεθεί τόσο πολύ με τους ήρωες που τόσον καιρό ζωντάνευα στις αράδες μου, ώστε τώρα είναι δύσκολο να τους αποχωριστώ. Θα μου λείψουν πολύ.

Με ενέπνευσαν οι σκιές του έρωτά τους, της θλίψης τους, της λαχτάρας τους. Επιστρέφοντας στον πραγματικό κόσμο, πάντα θα θυμάμαι με αγάπη, στοργή, νοσταλγία και σεβασμό τα πρόσωπα του μυθιστορηματός μου, που δεν είναι πια στη ζωή. Ο τρόπος με τον οποίο αντιστάθηκαν και ο πόνος που βίωσαν με σημάδεψαν τόσο, που θα μείνουν ανεξίτηλα χαραγμένοι στο νου μου. Ελπίζω και στον δικό σας.

Μια νύχτα στο Πέτρογκραντ

1916

ΧΙΟΝΙΖΕ ΚΑΙ Η ΠΟΛΗ ΕΜΟΙΑΖΕ να έχει αποκοιμηθεί κάτω από μια λευκή κουβέρτα. Η άμαξα όργωνε με δυσκολία το πυκνό χιόνι καθώς έστριβε αργά από την πλατεία Αλεξάντερ Νιέφσκι, προτού σταματήσει μπροστά σ' ένα ψηλό τριώροφο σπίτι. Ο αμαξάς σήκωσε τα μάτια και είδε το φως που έλαμπε σ' ένα από τα δωμάτια στον πάνω όροφο.

Μερικές νιφάδες προσγειώθηκαν στο παράθυρο και πάγωσαν πάνω στο γυαλί. Κάποιος παραμέρισε πρώτα τις βαριές και ύστερα τις τούλινες κουρτίνες, σαν να είχε διαισθανθεί το βλέμμα του αμαξά. Η σιλουέτα ενός άντρα εμφανίστηκε: το χέρι του σκούπισε το θολωμένο τζάμι, έκανε ένα νεύμα και χάθηκε ξανά. Ο άντρας έριξε μια ματιά στο ρολόι του, στο φως της λάμπας που είχε ανάψει πριν από μερικά λεπτά: η ώρα δεν ήταν καν τέσσερις. Είχε άφθονο χρόνο στη διάθεσή του. Φροντίζοντας να μην ξυπνήσει τη γυναίκα που κοιμόταν βαθιά, τράβηξε προσεκτικά την κουβέρτα και ξάπλωσε στο κρεβάτι

δίχως να αφήσει το ρολόι του. Σχεδόν αμέσως άλλαξε γνώμη, πέταξε από πάνω του την κουβέρτα και σηκώθηκε. Περνώντας τα δάχτυλά του μέσα από τα μαλλιά του, πλησίασε αργά το παράθυρο, παραμέρισε ξανά τις κουρτίνες και κοίταξε έξω. Στο φως του φεγγαριού είδε ότι το χιόνι είχε σκεπάσει τα πάντα: τον κήπο, τους φράχτες, τη φαρδιά λεωφόρο. Ένας λευκός, κατάλευκος κόσμος, που άλλοτε έλαμπε κι άλλοτε βυθιζόταν στο σκοτάδι, καθώς τα σύννεφα, σπρωγμένα από τον άνεμο, έκρυσαν κάθε τόσο το φεγγάρι. Ήταν ένα μεγαλόπρεπο σκηηνικό.

Τα διπλά παράθυρα και οι χοντρές κουρτίνες κρατούσαν έξω το κρύο αυτού του όμορφου κόσμου. Στο ζεστό μισοσκότεινο δωμάτιο πλανιόταν μια βαριά μυρωδιά, ένα μείγμα από το άρωμα της γυναίκας, από τη βότκα στις ανάσες τους και από τη λεβάντα στα σεντόνια, η οποία του θύμιζε τη συναρπαστική νύχτα που είχε τελειώσει μόλις μία-δύο ώρες νωρίτερα.

Ο νεαρός άντρας τράβηξε το βλέμμα του από το παράθυρο για να κοιτάξει το κρεβάτι. Το φως του φεγγαριού έπεφτε πάνω στην πλάτη της γυναίκας, η οποία ήταν γυμνή ως τη μέση, αλλά το υπόλοιπο δωμάτιο ήταν μισοσκότεινο κι έτσι δεν έβλεπε το χρώμα των μαλλιών της, που ήταν απλωμένα στο μαξιλάρι, θυμόταν όμως ότι ήταν κόκκινα. Η βαθιά γραμμή της ραχοκοκαλιάς της έφτανε ως τη μέση της, στο σημείο ακριβώς όπου το σεντόνι σκέπαζε το υπόλοιπο σώμα της. Ο δεξιός ώμος της ήταν στρογγυλός και έλαμπε στο φως σαν αγαλματένιος.

Ο νεαρός στεκόταν γυμνός με την πλάτη στο παράθυρο, αδιαφορώντας για το κρύο. Χαμογελούσε, καθώς σκεφτόταν την προηγούμενη νύχτα. Στο στρογγυλό τραπέζι μπροστά στο τζάκι, το μπολ με τα φρούτα, μια κρυστάλλινη καράφα και μισογεμάτα ποτήρια είχαν μείνει όπως

ακριβώς τα είχε παρατήσει το ζευγάρι πάνω στη βιασύνη του να πέσει στο κρεβάτι. Τι ανυπόμονη που ήταν αυτή η Κάτια! Ή, μήπως, την έλεγαν Λίντια; *Εδώ που τα λέμε, τι σημασία έχει ένα όνομα;* σκέφτηκε. Η όμορφη και παθιασμένη κοκκινομάλλα σίγουρα είχε βάλει τα δυνατά της για να κάνει τη βραδιά αξέχαστη.

Ο νεαρός πήρε ένα από τα κρυστάλλινα ποτήρια και με μια γουλιά ήπια όση βότκα είχε απομείνει. Το ποτό έκαψε το λαρύγγι του, κάνοντάς τον να τινάξει απότομα το κεφάλι. Πήγε στον καθρέφτη και άναψε μια λάμπα από οπαλίνα, η οποία έριξε ένα απαλό ρόδινο φως στο δωμάτιο. Τώρα έβλεπε καλύτερα. Από τον σωρό με τα ρούχα στον καναπέ ξεχώρισε τα δικά του κι ύστερα πήρε καινούργια εσώρουχα από το μεσαίο συρτάρι της σιφονιέρας. Κατευθυνόταν προς το λουτρό, όταν άκουσε τη βραχνή φωνή της γυναίκας:

«Γιατί σηκώθηκες τόσο νωρίς, γλυκέ μου;»

Ο νεαρός έκανε μεταβολή και πλησίασε το κρεβάτι, εξακολουθώντας να κρατά τα ρούχα του παραμάσχαλα. Στο θαμπό φως την είδε να γυρίζει προς το μέρος του, εκθέτοντας τους στρογγυλούς ώμους της και το πληθωρικό στήθος της. Σήκωσε το ένα χέρι της για να μαζέψει τα μαλλιά της και άπλωσε το άλλο προς το μέρος του. Ασυναίσθητα, την κοίταζε γεμάτος πόθο. Τον ερέθιζαν οι μασχάλες της, όπως και το στήθος της. Τα όμορφα μαύρα μάτια της, μισοκρυμμένα πίσω από τις μακριές σκούρες βλεφαρίδες της, του έριχναν φιλήδονα βλέμματα. Είχε μάθει να χρησιμοποιεί τα λάγνα εκείνα μάτια για να μαγεύει τους άντρες, να τους κάνει να φαντάζονται κρεβατοκάμαρες και έρωτα. Τα έκλεισε και μισάνοιξε τα χυμώδη χείλη της περιμένοντας το φιλί του, εξακολουθώντας να έχει απλωμένο το χέρι της προς το μέρος του.

Ο νεαρός κάθισε στο κρεβάτι δίπλα της, χαμογελώντας με τη φιλαρέσκειά της, η οποία την έκανε να μη φοβάται την απόρριψη. Μέσα από τα σεντόνια αναδύονταν η ζεστή μυρωδιά του σμιξιμάτος τους ανακατεμένη με το άρωμά της. Δεν αντιστάθηκε στο φλογερό φιλί της. Εκείνη μισάνοιξε τα μάτια και κοίταξε με πάθος τα δικά του, ενώ ξεφορτωνόταν τα σεντόνια που χώριζαν τα κορμιά τους. Πίεσε το ζεστό, «γεμάτο» σώμα της πάνω στο δικό του και τράβηξε το κεφάλι του στο στήθος της, προσφέροντάς το στα χείλη του, ενώ χάιδευε τα μπράτσα και την πλάτη του. Παρότι ήταν μικροκαμωμένη, είχε καταφέρει κυριολεκτικά να τον αιχμαλωτίσει, χρησιμοποιώντας με επιδεξιότητα τα χέρια και τα πόδια της. Ο νεαρός τής έδωσε ένα τελευταίο φιλί και προσπάθησε να τραβηχτεί.

«Πρέπει να ετοιμαστώ. Αν θέλεις, μπορώ να σε στείλω στο σπίτι σου με την άμαξα».

Εκείνη έσμιζε κοκέτικα τα φρύδια της και ανασήκωσε τους ώμους.

«Δεν μπορούμε να μείνουμε λίγο ακόμα;»

«Φεύγω ταξίδι. Πρέπει να ξεκινήσω».

«Πού πας;»

«Στη Μόσχα».

«Πότε θα επιστρέψεις; Θα μου τηλεφωνήσεις;»

Έκανε να σηκωθεί από το κρεβάτι με μια ναζιάρικη κίνηση, ελπίζοντας πως θα τον έβαζε σε πειρασμό και θα του άλλαζε γνώμη. Όμως, αντί άλλης απάντησης, εκείνος της χαμογέλασε, της τσίμπησε το μάγουλο και πήγε στο λουτρό.

Το μυαλό του ταξίδευε όση ώρα έκανε μπάνιο. Δεν μπορούσε να θυμηθεί το όνομα της γυναίκας, αν και δεν είχε καμιά σημασία, μιας και ήταν μόνο μια εφήμερη περιπέτεια της μιας νύχτας. Είχαν φύγει μαζί από μια

δεξίωση που είχε εξελιχθεί σε τρικούβερτο γλέντι. Αν έκρινε από την ποιότητα του φορέματός της και των κοσμημάτων της, δεν ανήκε στη μεσαία τάξη· μάλλον είχε έρθει στη δεξίωση με κάποιον άλλον, ο οποίος πιθανότατα ήταν ο άνθρωπος που τη συντηρούσε.

Καθώς ξυριζόταν, έπαψε να σκέφτεται τη γυναίκα στην κρεβατοκάμαρα –όπως κι αν την έλεγαν– και άρχισε να κάνει σχέδια για το ταξίδι του. Του έμενε μία ώρα μέχρι να συναντήσει τους συντρόφους του στο σταθμό. Ξέπλυνε βιαστικά τις σαπουνάδες, τύλιξε την πετσέτα γύρω από τη μέση του και πήγε στην κρεβατοκάμαρα. Εκείνη είχε ήδη ντυθεί. Πήρε λίγη κολόνια από ένα μπουκαλάκι στην τουαλέτα και έβαλε στο πρόσωπο και στο λαιμό του.

«Μήπως θέλεις να κάνεις ένα μπάνιο;» τη ρώτησε.

«Ποτέ δεν κάνω μπάνιο μόνη μου», απάντησε φιλάρεσκα εκείνη.

Ο νεαρός χαμογέλασε καθώς χτενιζόταν. *Ο σύζυγος ή ο εραστής αυτής της γυναίκας, όποιος κι αν είναι, μάλλον ανέχεται πολλά... σκέφτηκε.* Τώρα ήταν ξανά γυμνός και ντυνόταν, ενώ ταυτόχρονα περιφερόταν στο δωμάτιο. Η γυναίκα καθόταν στην άκρη του κρεβατιού και τον κοίταζε με θαυμασμό. Τα μαλλιά του, που έπεφταν σε μπούκλες στο μέτωπό του, και το περιποιημένο μουστάκι του ήταν καστανά. Δεν ήταν ψηλός, αλλά είχε ωραίο, γεροδεμένο σώμα και ήταν ιδιαίτερα κομψός. Τα σκούρα μπλε μάτια του άστραφταν, η μύτη του ήταν κοντυλένια και τα χείλη του πρόδιδαν περηφάνια αλλά και πνεύμα. Το δε λακκάκι στο σαγόνι του τόνιζε ακόμα περισσότερο την ομορφιά του προσώπου του. Πασπατεύοντας τις μανσέτες της, η γυναίκα σκεφτόταν πόσο πολύ θα της άρεσε να τον συναντήσει ξανά και αναστέναζε. Ήθελε

να τον ρωτήσει διάφορα, τώρα όμως αυτός, με στολή και μπότες, βημάτιζε πάνω-κάτω στο δωμάτιο ετοιμάζοντας τη βαλίτσα του, σαν να είχε ξεχάσει την παρουσία της. Η κοκκινομάλλα τον κοίταζε έκπληκτη. Αυτός δεν ήταν ο άντρας που είχε μοιραστεί μαζί της το κρεβάτι του και είχαν περάσει συναρπαστικές στιγμές; Τότε συνειδητοποίησε ότι, παρά τα ερωτικά κόλπα της, δεν είχε καταφέρει να τον σκλαβώσει... Απορημένη, αναστέναξε ξανά και έγειρε στο κρεβάτι.

Μέσα από ένα περίτεχνο κουτί στην τουαλέτα ο νεαρός άντρας έβγαλε το δαχτυλίδι του και το φόρεσε, κι ύστερα έβαλε το ρολόι του στην εσωτερική τσέπη του χιτωνίου του. Εκείνη τα παρατηρούσε με θαυμασμό το προηγούμενο βράδυ και τον είχε ρωτήσει σχετικά. Έμαθε λοιπόν ότι το διαμαντένιο δαχτυλίδι με τα ζαφείρια ήταν οικογενειακό κειμήλιο και το χρυσό ρολόι με τα ρουμπίνια ήταν δώρο από τον τσάρο Νικόλαο Β'. Κανείς δεν μπορούσε να εκτιμήσει τα όμορφα κοσμήματα περισσότερο από την ίδια...

Σύντομα, ήταν έτοιμοι να φύγουν. Έξω ακούστηκε θόρυβος από οπλές αλόγων. Ο άντρας έριξε μια ματιά στο δρόμο από το παράθυρο· ικανοποιημένος, τη βοήθησε να φορέσει το γούνινο παλτό, το καπέλο και τα γάντια της.

«Τώρα μπορούμε να πηγαίνουμε», είπε, καθώς φορούσε τα δικά του γάντια. «Ο Ακτέμ θα σε πάει σπίτι σου».

Έσβησε το φως, πήρε τη βαλίτσα του και προχώρησε προς την πόρτα. Εκείνη τον ακολουθούσε. Ήλπιζε ότι θα την αποχαιρετούσε μ' ένα φιλί και θα της ζητούσε να την ξαναδεί. Ένωθε ελαφρώς πληγωμένη βλέποντάς τον να φέρεται σαν να μην είχε συμβεί τίποτε ανάμεσά τους.

Μπροστά στην πόρτα, στο χιονισμένο δρόμο, στέκοταν δύο άμαξες. Βλέποντας το ζευγάρι να βγαίνει από

το σπίτι, οι άμαξάδες έτρεξαν κοντά τους· ο ένας πήρε τη βαλίτσα.

«Ο Ακτέμ θα σε πάει στο σπίτι σου», επανέλαβε ο νεαρός γυρίζοντας προς το μέρος της. «Να προσέχεις».

Εκείνη αποφάσισε να επιμείνει λίγο. «Θα ξανασυναντηθούμε;»

«Γιατί όχι;»

Του προσέφερε το μάγουλό της για να τη φιλήσει. Ήταν προφανές πως δεν την ενοχλούσε η παρουσία των άμαξάδων. Ξαφνικά, αποφάσισε να κάνει την ερώτηση που τριβέλιζε το μυαλό της εδώ και λίγη ώρα.

«Μπορείς, σε παρακαλώ, να επαναλάβεις το όνομά σου;» τον ρώτησε με χαδιάρικη φωνή, χαμογελώντας.

Το εύθυμο γέλιο του έσπασε τη σιωπή του πρωινού. Ολοφάνερα, κανείς απ' τους δύο δεν είχε συγκρατήσει πολλά πράγματα από την προηγούμενη νύχτα, εκτός, φυσικά, από την κατάληξή της. Τη χαιρέτησε θαρρείς και μόλις είχαν συναντηθεί και μίλησε πολύ αργά:

«Εμινόφ. Υπίλαρχος Σεγίτ Εμινόφ».

Όταν οι άμαξες αναχώρησαν προς αντίθετες κατευθύνσεις, ο νέος είχε ήδη ξεχάσει την κοκκινομάλλα με την οποία είχε περάσει μια ιδιαίτερα ευχάριστη βραδιά.

2

Μόσχα

1916

Η ΟΜΟΡΦΟΤΕΡΗ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΗ ΠΛΑΤΕΙΑ στη Μόσχα έχει το ταιριαστό όνομα Κράσναγια Πλόσαντ, η «Όμορφη Πλατεία».* Πίσω από τα ψηλά ρόδινα τείχη της ορθώνεται το Κρεμλίνο, με τους τεράστιους τρούλους και τα βέλη του, ένα υπέροχο, παραμυθένιο ανάκτορο. Έτσι όπως δεσπόζει πάνω από τη χιονισμένη πλατεία, με μυριάδες φωτάκια να αναβοσβήνουν στα αμέτρητα παράθυρά του και στις ψηλές πύλες του, αναδίδει την αύρα ενός φανταστικού κόσμου.

Μια τρόικα, τα κουδουνάκια της οποίας συντονίζονταν με το θόρυβο που έκαναν οι οπλές των αλόγων της πάνω στο πυκνό χιόνι, κατευθυνόταν από την Κράσναγια Πλόσαντ προς τη λεωφόρο Μοχοβάγια. Στο βάθος ήχησαν οι καμπάνες στον πύργο του ρολογιού του ανακτόρου. Η ώρα ήταν οκτώ.

* Αυτή ήταν η αρχική ονομασία της, αλλά «Κράσναγια» σημαίνει επίσης και «Κόκκινη», δηλαδή πρόκειται για τη γνωστή Κόκκινη Πλατεία. (Σ.τ.Ε.)

Στην τρόικα κάθονταν δύο κορίτσια με γούνινα παλτά, καπέλα και μανσόν, με τον πατέρα τους ανάμεσά τους. Κουλουριασμένα στην αγκαλιά του, απολάμβαναν τους ήχους και τα φώτα της μαγικής αυτής πόλης. Η Αλεξάνδρα, η μικρότερη, έβγαλε το ένα χέρι της από το μανσόν και σκούπισε τις χιονονιφάδες στις ξανθές μπούκλες της, οι οποίες, μέσα από το καπέλο της, έπεφταν στο μέτωπό της. Έπειτα στράφηκε στον πατέρα της, συνάντησε το βλέμμα του και χαμογέλασε. Ο Γιούλιαν Βεργένσκι τής χάιδεψε το χέρι και γύρισε προς τη Βαλεντίνα, τη μεγαλύτερη κόρη του, στα αριστερά του. Ήταν ένας ευτυχισμένος, μα και κουρασμένος άνθρωπος. Η Αλεξάνδρα έπαψε να κοιτάζει το όμορφο τοπίο γύρω τους και έστρεψε τα μάτια της πάνω του. Πόσο εξαντλημένος φαινόταν ο λατρεμένος μπαμπάς της! Αλλά αυτός δεν ήταν και ο λόγος για τον οποίο είχαν διανύσει όλη την απόσταση από το Κισλοβόντσκι ως εδώ; Ο Γιούλιαν Βεργένσκι πραγματοποιούσε αυτό το ταξίδι μαζί με τις κόρες του επειδή ο οικογενειακός γιατρός τους του είχε ζητήσει να κάνει μια σειρά από εξετάσεις στο νοσοκομείο της Μόσχας, με αποτέλεσμα να πρέπει να εισαχθεί στο νοσοκομείο την επόμενη ημέρα για να χειρουργηθεί. Αν και δεν καταλάβαινε τους ιατρικούς όρους, η κοπελίτσα είχε αντιληφθεί ότι κάτι δεν πήγαινε καλά με τους πνεύμονες του πατέρα της. Οι λέξεις «εγχείρηση» και «ασθένεια» την τρόμαζαν. Την έπιανε μελαγχολία όποτε σκεφτόταν ότι θα μπορούσε να τον χάσει και κατέβαλλε μεγάλη προσπάθεια για να μη βάλει τα κλάματα.

Τώρα, ο Γιούλιαν Βεργένσκι διηγιόταν ιστορίες για τη Μόσχα και το Κρεμλίνο: «Τα πρώτα τείχη του Κρεμλίνου χτίστηκαν το 1367, επί βασιλείας Ντμίτρι Ντονσκόι. Το ρολόι το τοποθέτησε στον πύργο ένας Σέρβος μοναχός από τον Άθω, το 1404...»

Ξαφνικά, διέκοψε την αφήγησή του και στράφηκε στην κόρη του, η οποία τον παρακολουθούσε με θλιμμένο βλέμμα.

«Τι συμβαίνει, Σούρουτσα; Είναι δάκρυα αυτά που γυαλίζουν στα μάτια σου;»

Το υποκοριστικό τού «Αλεξάνδρα» ήταν «Σούρα», αλλά η οικογένειά της και οι στενοί φίλοι της την αποκαλούσαν Σούρουτσα, ακόμα πιο χαϊδευτικά. Η Σούρα χαμογέλασε, κάπως αμήχανη που ο πατέρας της την είχε συλλάβει σε μια στιγμή αδυναμίας. Προσποιήθηκε ότι σκούπιζε μια χιονονιφάδα από τα φρύδια της.

«Νομίζω ότι μπήκε μια νιφάδα στο μάτι μου», απάντησε εκείνη και του χάρισε ένα ζεστό χαμόγελο, προσπαθώντας να τον κάνει να νιώσει άνετα.

«Μήπως κρυώνεις;» ρώτησε ο πατέρας της, κάπως ανήσυχος.

«Όχι... όχι, μπαμπά. Είμαι καλά – αλήθεια σου λέω».

«Σε αντίθεση με το Κισλοβόντσκ, ο καιρός στη Μόσχα είναι πολύ ψυχρός».

«Και πάλι, όμως, είναι πολύ όμορφα».

Η Σούρα έριξε πίσω το κεφάλι της, πήρε μια βαθιά ανάσα και ρούφηξε τον παγωμένο βραδινό αέρα, που μύριζε χιόνι. Χαμογελώντας, ο πατέρας της της χάιδεψε το χέρι και ανήγγειλε ότι είχαν φτάσει στο σπίτι των Μπορίνσκι. Άμαξες έμπαιναν στον κήπο μέσα από την πελώρια πύλη και έκαναν ουρά για να αφήσουν τους επιβάτες τους στην άκρη της φαρδιάς μαρμάρινης σκάλας, η οποία οδηγούσε στην πολυτελέστατη έπαυλη, προτού συνεχίσουν το δρόμο τους για να φύγουν μέσα από μια δεύτερη πύλη. Καλοντυμένες κυρίες τίνάζαν το χιόνι από τις γούνες τους και ανέβαιναν με χάρη τα σκαλιά, κρατώντας τις μακριές φούστες τους με το ένα χέρι, ενώ

με το άλλο στηρίζονταν στο μπράτσο κομψών συνοδών οι οποίοι ήταν επίσης τυλιγμένοι με γούνες.

Από τη στιγμή που πέρασαν την πελώρια πύλη, η Σούρα ένωσε να την πλημμυρίζει ανεξέλεγκτος ενθουσιασμός. Πρώτη φορά παρευρισκόταν σε δεξίωση με δείπνο και χορό. Ήταν μόλις δεκαέξι χρόνων. Η αδελφή της, η Βαλεντίνα, ήταν έναν χρόνο μεγαλύτερη και οι γονείς της την είχαν ξαναπάρει μαζί τους σε τέτοιες βραδιές στο Κισλοβόντσκ. Απ' ό,τι της είχε διηγηθεί η Βαλεντίνα, σε τέτοιες κομψές συναθροίσεις, όμορφοι, ευγενείς νέοι, ευέλπιδες και αξιωματικοί, έκαναν ουρά για να ζητήσουν από τις κοπέλες να χορέψουν μαζί τους. Καθώς ανέβαινε τη σκάλα με τον πατέρα της, η καρδιά της χτυπούσε τόσο δυνατά, που φοβήθηκε ότι θα σταματούσε. Είχε ένα προαίσθημα ότι εκείνο το βράδυ θα συνέβαιναν υπέροχα πράγματα: δεν ήξερε τι, αλλά της το έλεγε μια φωνή μέσα της. Στην κορυφή της σκάλας άφησαν τα παλτά, τα καπέλα και τα μανσόν τους σε υπηρέτες με φράκο και κατόπιν ανέβηκαν άλλα τρία σκαλοπάτια προς την τεράστια αίθουσα δεξιώσεων. Η μουσική αντηχούσε στους διαδρόμους και έφτανε στα αυτιά τους ολοένα πιο δυνατή. Στο κατώφλι της μεγάλης αίθουσας, ο τελετάρχης τούς χαιρέτησε με το ύφος ανθρώπου αφοσιωμένου στη δουλειά του: έκανε δύο βήματα μπροστά, χτύπησε το μπαστούνι του στο δάπεδο και είπε με δυνατή φωνή:

«Ο κύριος Γιούλιαν Βεργένσκι!... Η δεσποινίς Βαλεντίνα Βεργένσκαγια!... Η δεσποινίς Αλεξάνδρα Βεργένσκαγια!»

Έπειτα έκανε ένα βήμα πίσω, ώστε ο Βεργένσκι και οι κόρες του να κατέβουν τη σκάλα με την κρυστάλλινη κουπαστή. Οι καλεσμένοι γύρισαν για μια στιγμή το κεφάλι για να ρίξουν μια ματιά στους νεοφερμένους κι

έπειτα συνέχισαν τις συζητήσεις τους. Ο οικοδεσπότης, ο Αντρέι Μπορίνσκι, πλησίασε το κάτω μέρος της σκάλας για να υποδεχτεί τους φίλους του. Η βαθιά στοργή που ένιωθε για αυτά τα τρία πρόσωπα ήταν ολοφάνερη από τον τρόπο με τον οποίο κινήθηκε προς το μέρος τους. Ο Μπορίνσκι και ο Βεργένσκι ήταν μέτοχοι στην ίδια εταιρία πετρελαίου και, μολονότι δεν βλέπονταν πολύ συχνά, τους έδενε στενή φιλία. Ο Μπορίνσκι χαιρέτησε με ενθουσιασμό τον φίλο του κι ύστερα στράφηκε στις κοπέλες.

«Θεέ μου! Γιούλιαν, φίλε μου!» αναφώνησε. «Δεν το πιστεύω πόσο πολύ μεγάλωσαν οι όμορφες κορούλες σου! Βέβαια, και τώρα είναι πολύ χαριτωμένες, και μάλιστα ακόμα περισσότερο, αλλά δεν είναι πια παιδιά. Πώς περνά έτσι ο καιρός! Ελάτε! Θα σας συστήσω σε φίλους».

Οι κοπέλες ακολούθησαν τον πατέρα τους και τον οικοδεσπότη τους ανάμεσα στους υπόλοιπους καλεσμένους. Η Βαλεντίνα περπατούσε γεμάτη άνεση και αυτοπεποίθηση, όμως η Σούρα δεν μπορούσε να κρύψει την αμηχανία της. Φοβόταν να κοιτάξει γύρω της, μην τυχόν και συναντήσει κάποιο βλέμμα που θα μάντευε τη χαρά της.

«Τίνουτσκα, σε παρακαλώ, μη με αφήσεις μόνη μου. Σε παρακαλώ...» ψιθύρισε στο αυτί της αδελφής της.

Η Βαλεντίνα, συνεχίζοντας να προχωρά, ίσιωσε τη ροζ βραδινή τουαλέτα της με μια χειρονομία γεμάτη χάρη και χαμογέλασε στην αδελφή της.

«Αχ, Σούρουτσκα, δεν θα ανησυχούσες καθόλου, αν έβλεπες με πόσο θαυμασμό σε κοιτάζουν όλοι!»

Θέλοντας να επιβεβαιώσει τα λόγια της Βαλεντίνας, η Σούρα έριξε μια φοβισμένη ματιά δεξιά και αριστερά. Πίστευε ότι η αδελφή της μάλλον αστειευόταν, όταν, ξαφνικά, ανάμεσα στο πλήθος, το βλέμμα της έπεσε σ'

ένα ζευγάρι γαλάζια μάτια που την κοίταζαν επίμονα. Ένιωθε σαν να την είχε χτυπήσει ηλεκτρικό ρεύμα. Κοκκίνισε ολόκληρη και ο σφυγμός της έγινε πιο γρήγορος. Απέστρεψε γρήγορα το πρόσωπό της και χαμήλωσε τα μάτια. Ο πατέρας της μιλούσε σε κάποιον γνωστό του, ενώ η Βαλεντίνα κουβέντιαζε με μια ελκυστική κοπέλα, της οποίας το όνομα δεν θυμόταν η Σούρα. Αισθάνθηκε ξανά το βλέμμα του νεαρού πάνω της, αλλά ήταν τόσο φοβισμένη που δεν τόλμησε να του το ανταποδώσει. Έσφιξε νευρικά το μεταξωτό κορδόνι της τσάντας της, που ήταν ασορτί με το μοβ φόρεμά της. Για πρώτη φορά είχε μαζέψει σε κότσο ψηλά στο κεφάλι της τα μακριά μαλλιά της, που έφταναν ως τη μέση της, και μερικές μπουκλές οι οποίες είχαν ξεφύγει πλαισίωναν το πρόσωπό της. Όταν την είχαν δει να εμφανίζεται μπροστά τους εκείνο το βράδυ, τόσο ο πατέρας της όσο και η αδελφή της την είχαν διαβεβαιώσει πως ήταν πανέμορφη. Αλλά και η ίδια πίστευε ότι ήταν ωραιότερη από κάθε άλλη φορά. Αυτή η αυτοπεποίθησή της κράτησε μέχρι να φτάσουν στη δεξίωση. Τώρα, όμως, ανάμεσα σε τόσες όμορφες και καλοντυμένες γυναίκες που περιφέρονταν με άνεση, ένιωθε σαν πρωτόπειρο παιδί. Πώς θα ανακατευόταν με το πλήθος, πώς θα χόρευε με κυρίους που δεν γνώριζε, όταν ένιωθε αμηχανία απλώς και μόνον επειδή την κοίταζε από μακριά ένας απ' όλους αυτούς τους ανθρώπους; Αισθανόταν πως ποτέ δεν θα τα κατάφερνε, ότι θα καθόταν όλη τη νύχτα σε μια γωνιά της αίθουσας και θα έβλεπε τους άλλους να διασκεδάζουν.

Με ένα νεύμα, ο πατέρας της της έδωσε την άδεια να πάρει ένα ποτήρι κρασί από τον ασημένιο δίσκο που κρατούσε μπροστά της ένας σερβιτόρος. Ο Γιούλιαν Βεργένσκι είχε ξεκινήσει μια σοβαρή συζήτηση με τον

οικοδεσπότη και δύο καλεσμένους σχετικά με πετρελαϊκές μετοχές και απεργίες εργατών. Η δε Βαλεντίνα κουβέντιαζε με τη φίλη της για την όμορφη βραδιά που είχαν περάσει στο Κισλοβόντσκ. Η Σούρα ήπιε μια μικρή γουλιά κι ύστερα μια πιο μεγάλη από το ποτήρι στο χέρι της. Σκέφτηκε ότι το κρασί ίσως να της έδινε αυτοπεποίθηση και να τη βοηθούσε να αποβάλει τη συστολή της. Ελπίζοντας ότι θα έβλεπε ξανά τον νεαρό, το βλέμμα του οποίου την είχε επηρεάσει ιδιαίτερα, γύρισε το κεφάλι προς το μέρος όπου τον είχε πρωτοδεί. Όταν δεν τον εντόπισε εκεί, την πλημμύρισαν ντροπή και απογοήτευση, ήπιε όμως άλλη μια γουλιά κρασί και άρχισε σιγά σιγά να χαλαρώνει. Ξαφνικά, ένωσε και πάλι εκείνο το ηλεκτροσόκ και, σηκώνοντας το κεφάλι, είδε τα ίδια γαλάζια μάτια να την κοιτάζουν. Μήπως είχε πιει πολύ γρήγορα το κρασί της;

Η ορχήστρα έπαιζε ένα νυχτερινό του Τσαϊκόφσκι, αλλά της φαινόταν ότι η μουσική ερχόταν από πολύ μακριά. Μάλιστα, δυσκολευόταν να παρακολουθήσει τη συζήτηση που γινόταν ακριβώς δίπλα της. Ένωθε τα γόνατά της να λυγίζουν και την καρδιά της να χτυπά τόσο δυνατά, ώστε φοβόταν μήπως την ακούσει ο κόσμος γύρω της. Ο νεαρός, μ' ένα ποτήρι στο χέρι, κουβέντιαζε ανέμελα με μερικούς ένστολους συναδέλφους του αξιωματικούς, αλλά είχε τα μάτια του στυλωμένα στην όμορφη κοπέλα με το μοβ φόρεμα, που αυτή τη φορά δεν απέστρεψε το βλέμμα της. Της χαμογέλασε και της έκανε ένα σχεδόν ανεπαίσθητο νεύμα. Η Σούρα χαμογέλασε κι αυτή ντροπαλά και έκανε μεταβολή, δήθεν για να παρακολουθήσει τη συζήτηση της Βαλεντίνας με τη φίλη της, αλλά η καρδιά της χτυπούσε σαν ταμπούρλο. Καθώς έπινε το υπόλοιπο κρασί της, άκουσε τη Βαλεντίνα να την προειδοποιεί:

«Σούρουτσα, ακόμα είναι νωρίς. Αν πίνεις τόσο γρήγορα, σε λίγο όχι να χορέψεις, αλλά ούτε να περπατήσεις δεν θα μπορείς».

Με μάγουλα που έκαιγαν και μάτια που έλαμπαν, η Σούρα χαμογέλασε στην αδελφή της. Τα ζευγάρια μετακινήθηκαν προς την πίστα, καθώς η ορχήστρα άρχισε να παίζει μια πόλκα. Ακριβώς όπως το είχε περιγράψει η Βαλεντίνα, οι κύριοι καλούσαν ένας ένας τις κυρίες να χορέψουν. Υπό το φόβο ότι θα ήταν η επόμενη στη σειρά, η Σούρα σκέφτηκε να βγει από την αίθουσα, να εξαφανιστεί εντελώς, αλλά ήταν ήδη πολύ αργά... Ξάφνου, είδε τον νεαρό με τα αστραφτερά γαλάζια μάτια να μιλά στους οικοδεσπότες· είχε δίπλα του έναν άλλον νεαρό.

Ο Αντρέι Μπορίνσκι τις πλησίασε με τους δύο άντρες πίσω του, χαμογελώντας πλατιά.

«Αγαπητές μου Βαλεντίνα και Αλεξάνδρα», είπε, «θέλω να σας συστήσω αυτούς τους δύο νεαρούς κυρίους: τον γιο μου Πιοτρ Μπορίνσκι και τον στενό φίλο του Σεγίτ Εμινόφ. Είναι υπίλαρχοι στους ουσάρους του τσάρου».

Οι νεαροί υποκλίθηκαν. Η Σούρα αντέγραψε την αδελφή της, ανταποδίδοντας την υπόκλιση μ' ένα χαμόγελο. Όταν ο Πιοτρ ζήτησε από τη Βαλεντίνα να χορέψουν, η Σούρα ένωσε να της κόβεται η ανάσα. Τώρα ήταν η σειρά της. Ο Σεγίτ υποκλίθηκε ξανά και άπλωσε το δεξί χέρι του.

«Θα είχατε την καλοσύνη να μου χαρίσετε αυτόν το χορό, δεσποινίς;» ρώτησε.

Δεν βρήκε τη δύναμη να του απαντήσει... Κόντευε να τρελαθεί απ' τη χαρά της, καθώς έβλεπε ότι το προαίσθημα που είχε μπαίνοντας σ' αυτό το σπίτι έβγαινε αληθινό. Ποτέ δεν είχε φανταστεί πως θα της άρεσε τόσο πολύ ένας άντρας, ότι θα τη μάγευε έτσι αυτός ο άγνωστος που

έμοιαζε να τη γδύνει με τα μάτια. Ήταν τόσο όμορφος και επιβλητικός με τη φορτωμένη παράσημα στολή του, το εντυπωσιακό σπαθί του, τις ψηλές γυαλιστερές μπότες του, ώστε, όταν πήρε το χέρι της για να την οδηγήσει προς την πίστα, δεν είχε το κουράγιο να αρνηθεί· δεν είχε καν απαντήσει στην ερώτησή του. Δίχως να πει λέξη, αφέθηκε στην ευγενική και συνάμα σταθερή αγκαλιά αυτού του ξένου. Καθώς στριφογύριζε ατέλειωτα μαζί του στην πίστα, η καρδιά της πήγαινε να σπάσει, τα μάγουλά της έμοιαζαν να έχουν πάρει φωτιά και τα γαλάζια μάτια της άστραφταν από ενθουσιασμό. Νόμιζε ότι ζούσε ένα όμορφο όνειρο. Όταν πρόσεξε το διερευνητικό βλέμμα του, όσο κι αν της άρεσε, απέστρεψε το δικό της, κάπως τρομαγμένη. Αλλά πώς θα του απαντούσε, αν τη ρωτούσε οτιδήποτε;

Δεν υπολόγισε πόση ώρα κράτησε αυτό το γλυκό μαρτύριο, διότι κάθε της σκέψη, κάθε της κίνηση τις ήλεγχε αυτός ο ξένος. Αν και τα υπόλοιπα ζευγάρια είχαν αλλάξει παρτενέρ πολλές φορές, εκείνοι εξακολουθούσαν να χορεύουν μαζί. Η Σούρα φοβόταν ότι θα έχανε τον νεαρό, αν έφευγε από την πίστα. Τώρα χόρευαν πόλκα. Τα μάτια τους συναντιούνταν όταν εκείνος γονάτιζε για να κρατήσει το χέρι της, καθώς η Σούρα έκανε μια φιγούρα. Τα ελαφρώς ειρωνικά, αλλά χαρούμενα, παθιασμένα και γλυκά μάτια του πετούσαν σπίθες που τη μεθούσαν. Η ζεστή, δυνατή παλάμη του έστελνε στο μικρό, ντελικάτο χέρι της δονήσεις οι οποίες διαπερνούσαν ολόκληρο το κορμί της.

Ενώ η πόλκα συνεχιζόταν, ο νεαρός την παρέσυρε αργά έξω από την πίστα. Η Σούρα, βιώνοντας την πρωτόγνωρη αίσθηση μιας συναρπαστικής περιπέτειας, δίχως να μιλήσει, χωρίς να κάνει καμιά ερώτηση, δεν έφερε την

παραμικρή αντίρρηση, αλλά τον ακολούθησε με το χέρι της μέσα στο δικό του. Ο ξένος, του οποίου το όνομα αγνοούσε μόλις πριν από μερικά λεπτά, την οδήγησε έξω από την αίθουσα, πήρε το παλτό της από τον υπηρέτη και το έριξε στους ώμους της. Καθώς περνούσαν από μια σειρά από δωμάτια για να φτάσουν σε μια βεράντα στο πίσω μέρος του σπιτιού, η Σούρα σκέφτηκε για μια στιγμή τον πατέρα της και την αδελφή της, και αναρωτήθηκε αν την είχαν δει να φεύγει και την αναζητούσαν. Της φαίνονταν απίστευτα όλα αυτά, αλλά και το γεγονός ότι είχε το θάρρος να τα κάνει, και αναρωτήθηκε τι θα σκεφτόταν ο κόσμος γι' αυτήν. Με τα μάτια γεμάτα φόβο, πέρασε από την μπαλκονόπορτα. Ήταν φανερό πως δεν τους είχε ακολουθήσει κανείς. Το μέρος ήταν έρημο. Οι λεπτές τούλινες κουρτίνες σάλευαν απαλά στον άνεμο, αφήνοντας ένα θαμπό φως να περνά από μέσα τους. Περίμενε ξέπνοη, ενώ φοβόταν ότι ο νεαρός θα τη θεωρούσε φιλάρεσκη και συνηθισμένη σε αυτά τα πράγματα. Δεν είχε τον τρόπο να του αποδείξει το αντίθετο – δεν είχαν ανταλλάξει την παραμικρή κουβέντα. Η αγωνία, αλλά και οι ενοχές την έκαναν να τρέμει και δεν είχε καν το κουράγιο να σηκώσει τα μάτια και να τον κοιτάξει. Ξαφνικά, είδε τα χέρια του να κινούνται. Κράτησε την ανάσα της και περίμενε.

«Μήπως κρυώνεις;»

Η φωνή του νεαρού ήταν γλυκιά, ζεστή και τόσο σιγανή που σχεδόν δεν ακουγόταν. Την τύλιξε λίγο πιο σφιχτά με το παλτό της και της έκλεισε το γιακά. Όταν τα δάχτυλά του άγγιξαν το λαιμό και το σαγόνι της, η Σούρα ένιωσε το σφυγμό της να χτυπά πιο γρήγορα. Δεν ήξερε τι να κάνει με τα χέρια της· τα σήκωσε προς το γιακά της και τα δάχτυλά της ακούμπησαν τα δικά του.

Παρά το τσουχτερό κρύο, ένιωθε ξαναμμένη. Τα μάγουλά της έκαιγαν. Δεν μπορούσε να πάρει την απόφαση να σηκώσει το κεφάλι και να τον κοιτάξει κατάματα. Ο Σεγίτ έβλεπε αυτό το ντροπαλό, πανέμορφο κορίτσι που στεκόταν μπροστά του, και ένιωθε μια παράξενη ζεστασιά να πλημμυρίζει την ψυχή του. Πόσο διαφορετική ήταν από τις άλλες! Και, σίγουρα, ήταν πολύ μικρότερή του. Ακόμα και κάτω από το παλτό της ένιωθε την καρδιά της να χτυπά γρήγορα και δυνατά. Το μέτωπο και τα μάγουλά της πλαισιώνονταν από τις ξανθές μπουκλές της, ενώ οι μακριές σκούρες βλεφαρίδες της έριχναν σκιές στα μεγάλα, γαλάζια και ελαφρώς λοξά μάτια της. Η καλοσχηματισμένη, ελαφρώς ανασηκωμένη μύτη της συμπλήρωνε την αθώα ομορφιά της.

Για μια φευγαλέα στιγμή, ο νεαρός σκέφτηκε να την οδηγήσει πίσω στη μεγάλη αίθουσα, ώστε η σχέση τους να μην καταλήξει σε μια σύντομη περιπέτεια που πιθανότατα θα πλήγωνε αυτή την αγνή κοπέλα. Έπειτα, ξαφνικά, τα μάτια τους συναντήθηκαν. Ο Σεγίτ, ύστερα απ' όλους τους δεσμούς του στο παρελθόν, όλες τις γυναίκες με τις οποίες είχε κοιμηθεί όλα αυτά τα χρόνια, δεν περίμενε πως θα επηρεαζόταν τόσο έντονα από αυτό το άπειρο κοριτσάκι, που ήταν τόσο πολύ μικρότερό του. Για πρώτη φορά από την αρχή της βραδιάς κοιτάχτηκαν στα μάτια, απολαμβάνοντας τον τρομερό ηλεκτρισμό, την ισχυρή έλξη ανάμεσά τους. Τα μάτια της Σούρας που έκαιγαν, τα ξαναμμένα μάγουλά της, το στήθος της που ανεβοκατέβαινε από την ταραχή, τα μισάνοιχτα χείλη της που δεν τολμούσαν να μιλήσουν, όλα αυτά συγκροτούσαν για τον Σεγίτ μια αγνή προσφορά αγάπης, μια γλυκιά τρυφερότητα που δεν είχε γνωρίσει ποτέ πριν. Αδυνατούσε να πιστέψει ότι αυτό που συνέβαινε ήταν αληθινό· ότι

ένα κοριτσάκι, το οποίο ούτε καν γνώριζε, τον έκανε να νιώθει έτσι. Έπαψε να αναρωτιέται αν θα έπρεπε να την πάει πίσω στη δεξίωση· θα την κρατούσε εδώ, μακριά από τους άλλους, και θα προσπαθούσε να τη γνωρίσει καλύτερα. Ίσως η κοπέλα αυτή να ήταν η μοίρα του...

Ξαφνικά, ο Σεγίτ ένιωθε πως τους έδενε μια αμοιβαία έλξη. Άγγιξε απαλά τους ώμους της για να μην την τρομάξει, να μην την πληγώσει. Η Σούρα, με τα μάτια καρφωμένα στα δικά του, αισθανόταν ότι ζούσε μια μαγική βραδιά. Το χιόνι έπεφτε απαλά πάνω τους, η μουσική ακουγόταν από το σπίτι σαν από κάπου μακριά και το φεγγαρόφωτο έλουζε τα πάντα με τη λάμψη του, κάνοντας το περιβάλλον να μοιάζει με παραμυθένιο σκηνικό. Συγκέντρωσε το θάρρος της και σήκωσε το κεφάλι για να δει καλύτερα τον άντρα ο οποίος την είχε αιχμαλωτίσει. Καθώς τα αγνά συννεφάκια από τις ζεστές ανάσες τους συναντήθηκαν στον αέρα, κατάλαβε ότι δεν μπορούσε πια να κάνει πίσω κι έτσι τα χείλη της παραδόθηκαν στα φιλιά του.

Οι νιφάδες που χόρευαν μπροστά στους περίτεχνους φανοστάτες, οι ρομαντικές μελωδίες της μπαλαλαίκας και του πιάνου που πλανιόνταν μες στη νύχτα, όλα –μα, όλα!– ήταν σαν ένα υπέροχο όνειρο, τόσο συναρπαστικό που της φαινόταν ότι σύντομα τα πόδια της θα άφηναν τη γη και θα άρχιζε να πετάει. Ξαφνικά, τα φλογερά φιλιά σταμάτησαν. Η κοπέλα, με το κεφάλι ριγμένο πίσω, μισολιπόθυμη από την έξαψη, μισομεθυσμένη από το κρασί, ξέπνοση, νόμισε ότι κάτι είχε ακούσει. Ο Σεγίτ, τυλίγοντας τα χέρια του γύρω από το λαιμό της, τη ρώτησε αν υπήρχε πρόβλημα που βρισκόταν εκεί. Η Σούρα απάντησε σαν υπνωτισμένη. Δεν άκουσε ούτε την ίδια τη φωνή της, αλλά ίσως να μην είχε καν μιλήσει. Δεν

ήξερε... Απλώς κούνησε αρνητικά το κεφάλι για να τον καθησυχάσει. Γνώριζε πως έπρεπε να βρίσκεται μέσα, μαζί με τους άλλους καλεσμένους, ότι ο πατέρας της και η αδελφή της ίσως να την έψαχναν. Όμως, είχε παραδοθεί με τη θέλησή της στα χέρια που την κρατούσαν, στα χείλη που φιλούσαν το πρόσωπο και το λαιμό της, στα μάτια που την είχαν καθυποτάξει. Το χιόνι, το φεγγαρόφωτο και η όμορφη μουσική την έκαναν να παραδίνεται πρόθυμα στον νεαρό. Δεν ήθελε να φύγει· θα μπορούσε να μείνει έτσι χρόνια ολόκληρα, για να μη χαθεί η μαγεία που την τύλιγε. Παράλληλα, όμως, φοβόταν μήπως την τσακώσουν στην αγκαλιά ενός ξένου, σ' αυτή τη μοναχική γωνιά του σπιτιού.

«Πρέπει να γυρίσω... Θα με ψάχνουν...» ψιθύρισε.

Ο Σεγίτ ανασήκωσε λίγο το σαγόνι της, τη φίλησε παθιασμένα άλλη μια φορά κι έπειτα έκανε ένα βήμα πίσω.

«Θα ξαναϊδωθούμε;»

Η Σούρα τινάχτηκε, νομίζοντας ότι εκείνος ετοιμαζόταν να φύγει από τη δεξίωση.

«Φεύγεις;»

«Ω, όχι, θα είμαι εδώ όλο το βράδυ. Εννοούσα να βρεθούμε αργότερα. Εσύ πού μένεις; Μπορούμε να ξανασυναντηθούμε;»

Δεν πίστευε στα αυτιά της! Αυτός ο ευγενής νεαρός που στεκόταν μπροστά της ήθελε να την ξαναδεί! Αλλά, πώς;

«Ο πατέρας μου θα μπει στο νοσοκομείο αύριο. Δεν ξέρω... Δεν νομίζω πως μπορώ να φύγω μόνη μου από το ξενοδοχείο».

«Τότε, το Σαββατοκύριακο; Γιατί δεν έρχεσαι στη δεξίωση των Μπορίνσκι;»

Η Σούρα άρχισε να ελπίζει ξανά.

«Εννοείς τη δεξίωση στην Όπερα; Ναι, ο θεός Αντρέι κάτι έλεγε γι' αυτό στον πατέρα μου. Νομίζω πως κανόνιζαν να πάμε η Βαλεντίνα κι εγώ. Δεν ξέρω... Εξαρτάται από την κατάσταση του πατέρα μου. Ίσως, τελικά, καταφέρουμε να έρθουμε».

Ο Σεγίτ χαμογέλασε και της χάιδεψε το μάγουλο.

«Ωραία! Αυτό σημαίνει ότι θα ξανασυναντηθούμε. Τώρα θα σε πάω πίσω στην αίθουσα του χορού».

Η Σούρα, σαν να είχε ξυπνήσει από όνειρο, προχώρησε προς την μπαλκονόπορτα προσπαθώντας να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία της. Φοβόταν πως τα μάτια της θα μαρτυρούσαν τι είχε συμβεί σε οποιονδήποτε την κοίταζε. Θα έπρεπε να παραμείνει ήρεμη και ατάραχη. Καθώς εγκατέλειπαν την ήσυχη βεράντα και έμπαιναν στο σπίτι, ο Σεγίτ άγγιξε τους ώμους της. Εκείνη σταμάτησε και γύρισε προς το μέρος του. Ο νεαρός με δυσκολία αντιστεκόταν για να μην τη φιλήσει ξανά. Άνοιξε την πόρτα και την κράτησε, για να περάσει εκείνη πρώτη.

Σε λίγο βρέθηκαν και πάλι ανάμεσα στο χαρούμενο πλήθος, που είχε μεθύσει από τα εκλεκτά ποτά, τη μουσική και το χορό. Η Σούρα διαπίστωσε με ανακούφιση ότι η απουσία της δεν είχε γίνει αντιληπτή, όμως τώρα την κυρίευε ένα ακατανόητο άγχος· τη βασάνιζε η σκέψη ότι θα έχανε τον νεαρό άντρα που είχε ερωτευτεί τρελά. Σύμφωνα με το πρόσταγμα «Αλλάξτε ντάμες» της πόλκας, τότε χόρευαν με άλλους παρτενέρ και πότε συναντιούνταν ξανά. Κάθε φορά που χόρευαν μαζί, η καρδιά της χτυπούσε τόσο δυνατά, ώστε νόμιζε ότι θα πεταγόταν έξω από το στήθος της· όταν χώριζαν, την πλημμύριζαν η θλίψη και η ζήλια.

Όπως όλα τα όνειρα, έτσι κι αυτό κάποια στιγμή τελείωσε. Τα μεσάνυχτα, ο Γιούλιαν Βεργένσκι είπε ότι

ήταν ώρα να αποχωρήσουν και τα κορίτσια τον υπάκουσαν απρόθυμα. Ήξεραν πως ο πατέρας τους έπρεπε να μπει στο νοσοκομείο την επόμενη ημέρα, επομένως καλό θα ήταν να ξεκουραστεί. Καθώς καληνύχτιζαν τους Μπορίνσκι, η Σούρα κοίταζε διερευνητικά γύρω της, ελπίζοντας να δει τον Σεγίτ για μια τελευταία φορά. Ωστόσο, δεν ήταν εκεί. *Ποιος ξέρει με ποια κοπέλα φλερτάρει τώρα...* σκέφτηκε. Είχε θυμώσει με τον εαυτό της που έδινε τόση σημασία σε αυτό που είχε συμβεί. Ένιωθε χαζή... Ακόμα κι αν ο πατέρας της επέμενε, δεν θα έμενε εκεί λεπτό παραπάνω· ήθελε να επιστρέψει στο δωμάτιο του ξενοδοχείου και να κλάψει. Τα μάτια της είχαν ήδη αρχίσει να βουρκώνουν. Προσπαθώντας να περάσει το κορδόνι της τσάντας γύρω από τον καρπό της, άφησε το μανσόν της να πέσει. Δεν είχε προλάβει να μαζέψει τη φούστα της και να γονατίσει για να το πιάσει, όταν άκουσε τη φωνή του· το είχε σηκώσει εκείνος και της το έδινε. Το άγγιγμά του ήταν πιο ζεστό ακόμη και από τη γούνα του μανσόν. Την κοίταξε βαθιά στα μάτια και ψιθύρισε:

«Ανυπομονώ να φτάσει το σαββατόβραδο».

Η Σούρα, με την καρδιά της να χτυπά σαν τρελή, άρθρωσε μια φράση που ήταν κάτι ανάμεσα σε «Ευχαριστώ!» και «Καληνύχτα!», προτού κατέβει τρέχοντας τη σκάλα για να βρει την αδελφή και τον πατέρα της. Ήθελε να φωνάξει απ' τη χαρά της. Τελικά, δεν την είχε προδώσει! Άρα, ήταν ειλικρινής. Επομένως, θα τον ξανάβλεπε.

«Θεέ μου! Ω, Θεέ μου, βοήθησέ με! Κάνε να τον ξαναδώ, σε παρακαλώ!»

Ξαφνικά, θυμήθηκε ότι ο πατέρας της θα έμπαινε στο χειρουργείο την επόμενη ημέρα. Σε όλη τη διαδρομή για το ξενοδοχείο προσευχόταν στον παντοδύναμο Θεό και στην Παναγία για δύο πράγματα: να γίνει καλά ο

πατέρας της και να συναντήσει ξανά τον άντρα που είχε ερωτευτεί.

Στην αίθουσα αναμονής του Νοσοκομείου Γκολίτσιν, στη λεωφόρο Καλούσκαγια, δύο κοπέλες, πιασμένες χέρι χέρι, περίμεναν τα νέα από τους γιατρούς. Είδαν τον πατέρα τους για τελευταία φορά λίγο πριν τον πάρουν στο χειρουργείο, τον φίλησαν και του ευχήθηκαν καλή τύχη. Από εκείνη τη στιγμή είχαν περάσει πάνω από τέσσερις ώρες και ακόμα δεν είχαν μάθει τίποτα. Σιγά σιγά, η αγωνία τους άρχισε να μετατρέπεται σε φόβο. Προσεύχονταν σιωπηλά και περίμεναν, μη μπορώντας να αρθρώσουν ούτε λέξη. Η αίθουσα αναμονής έμοιαζε περισσότερο με σαλόνι καλοεπιπλωμένου σπιτιού· το μόνο πράγμα που θύμιζε νοσοκομείο ήταν η ελαφριά μυρωδιά αντισηπτικού, που ερχόταν από τη μεριά του διαδρόμου. Ξαφνικά, η πόρτα άνοιξε και εμφανίστηκε ο Αντρέι Μπορίνσκι. Τα κορίτσια πετάχτηκαν πάνω και έτρεξαν κοντά του.

«Θεέ Αντρέι, τελείωσε η εγχείρηση;» ρώτησαν με δάκρυα στα μάτια. «Πώς είναι ο πατέρας; Σε παρακαλούμε, πες μας!»

Ο Μπορίνσκι τις αγκάλιασε από τους ώμους και προσπάθησε να τις ηρεμήσει.

«Ησυχάστε. Είμαι σίγουρος ότι όλα πήγαν πολύ καλά».

Η Βαλεντίνα δεν είχε πειστεί.

«Μα, έχουν περάσει τόσες ώρες, θεέ Αντρέι!» είπε κλαίγοντας. «Είσαι σίγουρος πως δεν έπαθε τίποτα ο πατέρας;»

«Είμαι σίγουρος, παιδί μου, απόλυτα σίγουρος. Ο γιατρός είπε ότι όλα κύλησαν ομαλά. Μην ξεχνάτε πως ο πατέρας σας υποβλήθηκε σε μια πολύ σοβαρή εγχείρηση».

Χρειάζεται χρόνο, αλλά –πιστέψτε με– όλα είναι υπό έλεγχο. Μην ανησυχείτε. Θα περιμένω κι εγώ εδώ, μαζί σας. Μόλις ο αγαπημένος μας Γιούλιαν βγει από το χειρουργείο θα μας ειδοποιήσουν. Ηρεμήστε τώρα. Ελάτε... καθίστε. Πείτε μου για το Κισλοβόντσκ. Πώς είναι η ζωή εκεί; Συναρπαστική, όπως στη Μόσχα;»

Η Βαλεντίνα άρχισε να απαντά στις ερωτήσεις του, αλλά το βλέμμα της Σούρας πλανήθηκε έξω από το παράθυρο. Ακούμπησε το μέτωπό της στο θολό τζάμι, αφού το καθάρισε λίγο με το χέρι της, και βάλθηκε να κοιτάζει τις νιφάδες που έπεφταν χορεύοντας στον κήπο, προσπαθώντας κάπου κάπου να ακολουθήσει μερικώς με το δάχτυλό της. Πόσο γαλήνια ήταν όλα εκεί έξω! Άξαφνα, βούρκωσε. Δεν ήθελε καν να διανοηθεί ότι ο πατέρας της μπορούσε να πεθάνει. Αναζήτησε το σταυρό στη χρυσή αλυσίδα γύρω από το λαιμό της και τον έσφιξε. Σήκωσε το κεφάλι. Ο ουρανός ήταν σκεπασμένος με γκριζα σύννεφα φορτωμένα με χιόνι. Η ανησυχία της μεγάλωνε. Το μοναδικό πράγμα που επιθυμούσε ήταν να είναι καλά ο πατέρας της. Ντρεπόταν για τις χθεσινοβραδινές προσευχές της· αν ο Θεός τις εισάκουγε, θα έπρεπε να περιοριστεί σ' εκείνες που αφορούσαν τον μπαμπά της. Όμως, όλη τη νύχτα προσευχόταν επίσης να συναντήσει ξανά έναν άντρα τον οποίο μόλις είχε γνωρίσει. Αν πάθαινε κάτι ο πατέρας της, δεν θα συγχωρούσε ποτέ τον εαυτό της...

Επιτέλους, μία ώρα αργότερα, ο επικεφαλής χειρουργός μπήκε στην αίθουσα. Όλοι περίμεναν να τον ακούσουν, κρατώντας την αναπνοή τους.

«Δόξα τω Θεώ, όλα πήγαν πολύ καλά. Ο χειρουργός σας θα έρθει και θα σας τα εξηγήσει όλα, με κάθε λεπτομέρεια».

Οι κοπέλες φιλήθηκαν γεμάτες χαρά και ζήτησαν να δουν αμέσως τον πατέρα τους.

«Όχι ακόμα. Δεν έχει ξυπνήσει από τη νάρκωση, αλλά –πιστέψτε με– τα πηγαίνει πολύ καλά. Νομίζω πως τώρα πρέπει να φύγετε και να πάτε να ξεκουραστείτε λιγάκι. Μπορείτε να ξανάρθετε αύριο το πρωί για μια σύντομη επίσκεψη».

Ο γιατρός φαινόταν κατηγορηματικός, επομένως δεν είχε νόημα να του φέρουν αντίρρηση. Ο Μπορίνσκι, θέλοντας να τον βοηθήσει, συνόδεψε τα κορίτσια στην έξοδο.

«Ελάτε, θα πάμε στο σπίτι μου – και δεν σηκώνω αντιρρήσεις επ' αυτού! Δεν πιστεύω να φανταστήκατε ότι θα άφηνα τις κόρες του καλύτερου φίλου μου σ' ένα δωμάτιο ξενοδοχείου;»

«Μα, θείε Αντρέι, όλα τα πράγματά μας είναι στο ξενοδοχείο».

«Αυτό δεν είναι πρόβλημα. Στο δρόμο για το σπίτι, θα περάσουμε από εκεί για να τα πάρετε. Εξάλλου, αύριο το πρωί θα έρθουμε ξανά εδώ και θα πούμε στον πατέρα σας ότι μένετε μαζί μου. Πώς δεν το σκεφτήκαμε νωρίτερα;»

Εκείνο το βράδυ, στην οικία των Μπορίνσκι, οι δύο κοπέλες ανυπομονούσαν να ξημερώσει για να δουν τον πατέρα τους. Η επίσκεψή τους, όμως, την επομένη δεν ήταν τόσο ρόδινη όσο περίμεναν... Η κατάστασή του ήταν ακόμα κρίσιμη και δεν τους επέτρεψαν να μπουνο στο δωμάτιο – τον είδαν μόνον από το τζάμι της πόρτας. Ήταν τόσο κουρασμένος και εξαντλημένος, που η Σούρα δυσκολεύτηκε να τον αναγνωρίσει: του είχαν ξυρίσει το μουστάκι και τα γένια, τα μάτια του φαινόταν πιο μικρά και το πρόσωπό του πιο αδύνατο· από τους επιδέσμους γύρω από το λαιμό του προεξείχαν σωληνάκια. Οι κοπέλες κοίταζαν τον πατέρα τους ξαφνιασμένες, με το στόμα ανοιχτό. Ο γιατρός τού είπε κάτι που δεν άκουσαν και ο Γιούλιαν προσπάθησε να στρέψει το κεφάλι του προς

το μέρος τους. Ο γιατρός θέλησε να τον βοηθήσει, κρατώντας τα σωληνάκια και τακτοποιώντας τα μαξιλάρια του. Το λευκό, θλιμμένο κεφάλι του γύρισε και τα μάτια του φωτίστηκαν για λίγο στη θέα των παιδιών του. Με μεγάλη προσπάθεια, τους έστειλε κάτι που έμοιαζε με ζεστό χαμόγελο. Εκείνες, με τη σειρά τους, έπνιξαν τα δάκρυά τους και τον χαιρέτησαν κουνώντας το χέρι. Αλλά ακόμα και αυτή η ελάχιστη προσπάθεια τον εξάντλησε. Βογκώντας, έκλεισε τα μάτια του. Ο γιατρός τούς έκανε νόημα, καθώς βοηθούσε τον ασθενή να βουλευτεί στο κρεβάτι του, και ο επικεφαλής χειρουργός απομάκρυνε τον Μπορίνσκι και τα κορίτσια από το θάλαμο. Η Σούρα έκλαιγε.

«Τι συνέβη στον πατέρα;» ρώτησε θυμωμένα η Βαλεντίνα. «Εγώ νόμιζα ότι θα γινόταν καλά».

Η φωνή του γιατρού ήχησε ήρεμη και καθησυχαστική: «Ο πατέρας σας είναι πολύ καλά, δεσποινίς μου. Απλώς, η εγχείρηση που έκανε δεν ήταν καθόλου εύκολη».

«Σας παρακαλώ, γιατρέ, πείτε τους τα πάντα, ώστε να πάψουν να ανησυχούν», παρενέβη ο Μπορίνσκι.

Οι περισσότερες από τις εξηγήσεις του γιατρού ήταν ακατανόητες για κοπέλες που δεν ήταν εξοικειωμένες με την ιατρική ορολογία. Το μόνο που κατάλαβε η Σούρα ήταν πως στο εξής ο πατέρας τους θα ζούσε μ' έναν σωλήνα στο λαιμό του. Ίσως η Βαλεντίνα να είχε κατανοήσει περισσότερα, αλλά δεν τολμούσε να τη ρωτήσει.

Επέστρεψαν στο σπίτι δίχως να πουν λέξη. Στην προσπάθειά του να τις κάνει να ευθυμίσουν, ο Μπορίνσκι γέλασε δυνατά και χτύπησε τα χέρια του.

«Ελάτε, συνέλθετε! Τι πάθατε, κορίτσια;» είπε. «Η ζωή του πατέρα σας σώθηκε. Σε λίγες ημέρες θα σηκωθεί και θα έρθει να μας βρει. Αν σας δει να κάθεστε

με τα μούτρα κατεβασμένα, είμαι σίγουρος πως θα στενοχωρηθεί. Ζωντανέψτε λίγο! Εξάλλου, δεν θέλω δύο μουτρωμένες κοπέλες μαζί μου το Σάββατο το βράδυ. Εμπρός, ξυπνήστε!»

Η καρδιά της Σούρας αναπήδησε, όταν άκουσε τη φράση «το Σάββατο το βράδυ». Πώς ήταν δυνατόν να το είχε ξεχάσει; Ωστόσο, δεν ήταν σίγουρη ότι μπορούσε να πάει στο Μπολσόι. Πώς θα διασκέδαζε τη στιγμή που ο πατέρας της βρισκόταν στο νοσοκομείο; Η Βαλεντίνα ετοιμαζόταν να πει ακριβώς το ίδιο. Σαν να είχε διαβάσει τις σκέψεις τους, ο Μπορίνσκι σήκωσε το χέρι του σε ένδειξη διαμαρτυρίας και κούνησε το κεφάλι.

«Όχι, όχι...» είπε. «Δεν θέλω να ακούσω λέξη! Δεν ωφελεί σε τίποτα να κάθεστε εδώ, άπραγες. Επιπλέον, ο πατέρας σας θέλει να έρθετε στη δεξίωση. Αν δεν ευθυμίσετε λιγάκι, πώς θα του δώσετε κουράγιο; Μην ανησυχείτε. Θα σας πηγαίνω κάθε ημέρα στο νοσοκομείο για να τον βλέπετε και θα μένετε κοντά του όση ώρα σας επιτρέπει ο γιατρός. Στο μεταξύ, θα συνεχίσετε κανονικά τη ζωή σας. Συνεννοηθήκαμε;»

Η πρόσχαρη συμπεριφορά του Μπορίνσκι, που ανέδιδε αισιοδοξία και ελπίδα, τις βοήθησε να συνέλθουν κάπως από τη θλίψη τους. Συνειδητοποιώντας ότι είχε απόλυτο δίκιο, τον ευχαρίστησαν και πήγαν στα δωμάτιά τους. Τώρα ένιωθαν πολύ καλύτερα.

Την επόμενη ημέρα διαπίστωσαν ότι ο πατέρας τους είχε συνέλθει σε μεγάλο βαθμό· το πρόσωπό του είχε αποκτήσει ξανά χρώμα και φαινόταν πιο ζωηρός. Όμως, ούτε αυτή τη φορά τις άφησαν να μπουν στο δωμάτιό του, ενώ ούτε σ' εκείνον επέτρεψαν να μιλήσει. Ο γιατρός δήλωσε ότι η ανάρρωση θα έπαιρνε χρόνο. Τα κορίτσια έφυγαν από το νοσοκομείο με καλή διάθεση, ενώ σκέφτο-

νταν πόσο δίκιο είχε ο θεός Αντρέι: αυτό που χρειαζόταν ο πατέρας τους πάνω απ' όλα ήταν ένα χαμόγελο για να ευθυμήσει. Έπρεπε, επίσης, να προσπαθήσουν να τον κάνουν να μη νιώθει την απουσία της μητέρας τους, μέχρι να επιστρέψουν στο Κισλοβόντσκ.

Το Σάββατο πραγματοποίησαν τη συνηθισμένη επίσκεψη στο νοσοκομείο. Ο γιατρός τους επέτρεψε να μπου στο δωμάτιο του πατέρα τους και να του μιλήσουν για λίγο. Χαίρονταν που τον έβλεπαν να αναρρώνει και ενθουσιάστηκαν με τα νέα ότι θα έπαιρνε εξιτήριο σε μία εβδομάδα. Μόλις επέστρεψαν από το νοσοκομείο, άρχισαν τις προετοιμασίες για το βράδυ. Μιας και η κατάσταση του Γιούλιαν βελτιωνόταν, ήταν αρκετά ήρεμες ώστε να πάνε στη δεξίωση και να περάσουν όμορφα.

Καθώς το βράδυ πλησίαζε, η Σούρα άρχισε να αισθάνεται κράμπες στο στομάχι, οι οποίες δεν οφείλονταν σε σωματικά αίτια. Επίσης, ένιωθε μια ελαφριά ζαλάδα, ο σφυγμός της ήταν πιο γρήγορος και τα πόδια της «κοιμένα». Ήταν όλα συμπτώματα του έρωτα. Δεν ήθελε να μιλήσει σε κανέναν, αλλά συγκέντρωσε τις σκέψεις της σ' εκείνον τον ξένο, γιατί έτσι είχε την αίσθηση ότι ήταν μαζί του. Άλλοτε πάλι σκεφτόταν ότι στο θέατρο θα είχε πολύ κόσμο, πολλή φασαρία, και ίσως να μην κατάφερναν να συναντηθούν. Ίσως, μάλιστα, να ερχόταν με κάποια άλλη... Η καρδιά της «βούλιαξε». Δοκίμαζε όλα τα ρούχα της ξανά και ξανά, όμως δεν μπορούσε να αποφασίσει τι θα φορέσει. Μάλλον έπρεπε να συμβουλευτεί τη Βαλεντίνα. Το αγαπημένο της φόρεμα ήταν το μοβ, αλλά το είχε βάλει την προηγούμενη φορά. Πήρε, λοιπόν, ένα κίτρινο με άσπρα λουλούδια κεντημένα γύρω

από το ντεκολτέ και το στρίφωμα, το φόρεσε, μάζεψε τα μαλλιά της σε κότσο κι ύστερα έκανε μεταβολή και κοιτάχτηκε στον καθρέφτη. Αυτό που είδε δεν την ικανοποίησε κι έτσι το έβγαλε και το πέταξε στο κρεβάτι. Το χρώμα του φορέματος ανταγωνιζόταν τα γαλάζια μάτια και τα ξανθά μαλλιά της. Τότε σκέφτηκε να φορέσει τη ροζ οργαντίνα της – η Βαλεντίνα δεν θα φορούσε ροζ. Την κράτησε, λοιπόν, μπροστά της και κατέληξε στο συμπέρασμα ότι περισσότερο της πήγαινε το μπλε. Απόψε έπρεπε να είναι διαφορετική, πιο όμορφη από κάθε άλλη φορά. Τελικά, αποφάσισε να φορέσει τον τικουάζ ταφτά. Έμεναν ακόμα τέσσερις ώρες – ο χρόνος κυλούσε τόσο αργά...

Θα συναντιούνταν στην κεντρική αίθουσα δεξιώσεων, στις οκτώ. Η Βαλεντίνα ήρθε στο δωμάτιό της στις επτά και μισή και τη βρήκε να βηματίζει πάνω-κάτω, ντυμένη και έτοιμη να ξεκινήσει.

«Σούρουτσκα, είσαι μια κούκλα! Μου θυμίζεις την πριγκίπισσα του παραμυθιού».

Η Σούρα κοίταξε την αδελφή της και είπε ότι κι εκείνη ήταν πολύ γοητευτική με το άσπρο φόρεμά της το στολισμένο με ροζ κορδέλες.

«Κι εσύ, Τίνουτσκα, κοιτάξου λίγο στον καθρέφτη. Θεέ μου, είσαι μια καλλονή!»

Τα κορίτσια αγκαλιάστηκαν και φιλήθηκαν. Ενθουσιασμένες, άρχισαν να φτιάχνουν τα μαλλιά και το φόρεμα η μία της άλλης. Όταν χτύπησε το ρολόι, έριξαν μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη και ξεκίνησαν.

Πρώτη η Βαλεντίνα και ακριβώς πίσω της η Σούρα άρχισαν να κατεβαίνουν τη σκάλα, κοιτάζοντας τον κόσμο

που ήταν συγκεντρωμένος κάτω. Η Σούρα δυσκολευόταν να αναπνεύσει· ένιωθε ότι το πρόσωπό της κοκκίνιζε και για μια στιγμή έμεινε ακίνητη, κρατώντας σφιχτά την κρυστάλλινη κουπαστή. Η ζεστή, ιδρωμένη παλάμη της έκαιγε πάνω στο δροσερό γυαλί. Έφερε το αριστερό χέρι στο στήθος της, σαν να προσπαθούσε να σταματήσει το σφυροκόπημα της καρδιάς της. Στην αίθουσα τις περίμεναν ο Αντρέι Μπορίνσκι με δύο ένστολους νεαρούς, που δεν ήταν άλλοι από τον Πιοτρ Μπορίνσκι και τον άνθρωπο τον οποίο η Σούρα ανυπομονούσε να συναντήσει, τον Κουρτ Σεγίτ Εμινόφ. Σκέφτηκε ότι όσο πιο αργά κατέβαινε τη σκάλα τόσο περισσότερο χρόνο θα είχε για να ανακτήσει την αυτοκυριαρχία της. Όμως, νιώθοντας ότι οι άνθρωποι στην είσοδο της αίθουσας την κοίταζαν, ακολούθησε τη Βαλεντίνα επιταχύνοντας το βήμα της.

«Θεέ μου, τι τυχεροί που είμαστε απόψε!» φώναξε ο Μπορίνσκι με φωνή γεμάτη θαυμασμό. Έκλεισε το μάτι στους δύο νεαρούς, για να τους δείξει ότι μιλούσε εκ μέρους τους. «Απόψε συνοδεύομαι στο Μπολσόι από τις πιο όμορφες και κομψές δεσποινίδες. Πόσο τυχερός είμαι!»

Ο Αντρέι Μπορίνσκι πλησίασε τη σκάλα, έτεινε το χέρι στις κοπέλες και τις βοήθησε να κατέβουν τα δυο-τρία τελευταία σκαλιά. Οι νεαροί τις χαιρέτησαν με μια υπόκλιση.

«Πρέπει να φύγουμε αμέσως. Αν δεν ήμουν ο οικοδεσπότης της βραδιάς, θα σας προσέφερα ένα ποτό. Δυστυχώς, όμως, πρέπει να φτάσουμε στο θέατρο πριν από τους καλεσμένους».

Πήγε προς την πόρτα με χαρούμενη διάθεση και τους άλλους τέσσερις να τον ακολουθούν. Ο Μπορίνσκι πήρε τις κοπέλες στη δική του άμαξα και οι δύο νεαροί μπήκαν

στην επόμενη. Η Σούρα μετά βίας συγκρατιόταν να μη γυρίσει να κοιτάξει, ενώ η Βαλεντίνα άρχισε να κουβεντιάζει με τον οικοδεσπότη τους με τη συνηθισμένη άνεσή της. Το πρόσωπο της Σούρας έλαμπε από ευχαρίστηση. Το χιόνι που έπεφτε όλη την ημέρα είχε κατακαθίσει στο δρόμο κι έτσι οι άμαξες δεν έκαναν καθόλου θόρυβο, ενώ ο αέρας είχε πέσει. Οι άμαξες διέσχισαν ταχύτατα τις λεωφόρους Μοχοβάγια και Γέρτσεν, και έκοψαν ταχύτητα μπροστά στο κτίριο που φάνταζε ολόφωτο στο σκοτάδι, στο άσπρο φόντο του χιονιού.

«Να το περίφημο Μπολσόι μας!» είπε με καμάρι ο Μπορίνσκι.

«Τι όμορφο που είναι! Σωστός ναός!» αναφώνησε με θαυμασμό η Σούρα.

Ο Μπορίνσκι γέλασε χαρούμενα. «Ναι, αγαπητή Σούρα, ένας ναός της τέχνης!»

Οι άμαξες σταμάτησαν μπροστά στο προστώ με τις οκτώ τεράστιες κολόνες. Τη στιγμή που η Σούρα έβγαине, είδε τον Σεγίτ να της απλώνει το χέρι. Έβαλε με χάρη το αριστερό χέρι της πάνω στο δικό του, ενώ με το δεξί μάζευε τη φούστα της. Το άγγιγμά του ήταν ζεστό, δυνατό και ταυτόχρονα απαλό. Καθώς ανέβαινε τη σκάλα μαζί του, της φαινόταν ότι ξαναζούσε το όνειρο που είχε δει πριν από μερικές νύχτες. Φοβόταν να γυρίσει προς το μέρος του, ωστόσο ήξερε ότι εκείνος την έβλεπε, και το απολάμβανε. Όταν μπήκαν στην αίθουσα, στράφηκε και τον κοίταξε με μάτια που έλαμπαν, σαν να του έλεγε ότι χαιρόταν που τον συναντούσε. Αλλά και τα δικά του μάτια πετούσαν σπίθες. Μπορεί αυτή να ήταν η τελευταία τους συνάντηση, όμως, με τα βλέμματά του, ο νεαρός άντρας την είχε ήδη αιχμαλωτίσει ισόβια. Η Σούρα έτρεμε. Μια φωνή μέσα της έλεγε ότι ήταν απελπιστικά παγιδευ-

μένη σ' έναν αιώνιο έρωτα – έναν έρωτα που, όμως, θα προκαλούσε μεγάλο πόνο...

Λίγο αργότερα, οι καλεσμένοι του Μπορίνσκι γέμισαν το φουαγέ στην είσοδο. Υπήρχε τέτοιος συνωστισμός, που η Σούρα και ο Σεγίτ αναγκάστηκαν να χωρίσουν στο πυκνό πλήθος. Όμως, κάθε φορά που εκείνος έβλεπε φευγαλέα τα ντροπαλά μάτια της, ένιωθε την παρόρμηση να βρει έναν τρόπο για να πλησιάσει περισσότερο την όμορφη κοπέλα και να τη γνωρίσει καλύτερα.

Αφού σερβιρίστηκαν το χαβιάρι και η γαλλική σαμπάνια, οι προσκεκλημένοι πήραν τις θέσεις τους στο θέατρο. Η Σούρα και η Βαλεντίνα κάθισαν σ' ένα από τα θεωρεία που ήταν πιο κοντά στη σκηνή. Μόλις τα φώτα έσβησαν, ο Αντρέι Μπορίνσκι βολεύτηκε πίσω τους.

«Ελπίζω να σας αρέσουν οι θέσεις σας. Και σας παρακαλώ να με συγχωρήσετε, γιατί θα λείψω για λίγο για να επισκεφτώ τους καλεσμένους μου. Ιδιαίτερα αυτοί τους οποίους δεν κάλεσα στο σπίτι μετά την παράσταση ίσως παρεξηγηθούν αν δεν τους μιλήσω καθόλου. Θα έρθω να σας βρω πριν από το τέλος. Μην ανησυχείτε. Να με περιμένετε εδώ, σας παρακαλώ».

Η επίσκεψη του θείου Αντρέι κράτησε όσο και τα λόγια του – εξαφανίστηκε μεμιάς πίσω από τις βαριές βελούδινες κουρτίνες. Οι κοπέλες κοιτάχτηκαν χαμογελώντας. Η Σούρα έριξε μια ματιά στα θεωρεία γύρω τους: κυρίες ντυμένες η μία καλύτερα απ' την άλλη και βαμμένες έντονα, με ντεκολτέ που άφηναν να φανεί ακόμη και το παραμικρό τρεμούλιασμα του στήθους τους, με το λαιμό και τους καρπούς τους στολισμένους με πολύτιμα κοσμήματα, ανταγωνίζονταν το ίδιο το Μπολσόι σε μεγαλείο και ομορφιά, και... κέρδιζαν! Η ίδια, φορώντας απλά έναν χρυσό σταυρό και ένα απλό τικουάζ φόρεμα, δεν

έμοιαζε καθόλου με τις άλλες. Το βλέμμα της στάθηκε στη μοιραία γυναίκα στο διπλανό θεωρείο: τα θλιμμένα μάτια της και τα μακριά μαλλιά της ήταν κατάμαυρα· όταν μιλούσε, άγγιζε το λαιμό της με το δάχτυλό της με μια κίνηση γεμάτη αισθησιασμό και, από τον τρόπο με τον οποίο την άκουγε ο σύντροφός της – απόλυτα παραδομένος –, ήταν φανερό πως πετύχαινε απόλυτα το στόχο της. Η Σούρα κάρφωσε τα μάτια της στο πληθωρικό στήθος της γυναίκας, που έμοιαζε έτοιμο να εκτοξευτεί από το ντεκολτέ της, κι έπειτα το συνέκρινε με το δικό της· όπως κι αν ανέπνεε, το στήθος της δεν θα πεταγόταν ποτέ έξω από το φόρεμά της... Αυτή η γυναίκα ξέρει να αναπνέει... σκέφτηκε. Ξαφνικά, η φωνή της Βαλεντίνας τράβηξε την προσοχή της.

«Σούρουτσα, δες ποια είναι εδώ».

Η Σούρα κοίταξε προς την κατεύθυνση όπου της υπεδείκνυε η αδελφή της, αλλά δεν είδε κανέναν γνωστό της.

«Κοίτα: είναι η Λόλα Πολιάνσκαγια, η κοπέλα από τη δεξίωση του θείου Αντρέι... η φίλη μου απ' το Κισλοβόντσκι. Είναι εδώ με τους γονείς της και μας καλούν να καθίσουμε μαζί τους».

Η Σούρα δεν είχε καμιά όρεξη να καθίσει με μια κοπέλα την οποία ούτε γνώριζε ούτε ενδιαφερόταν να γνωρίσει...

«Οι θέσεις μας είναι εξαιρετικές, Τίνουτσα, και η παράσταση αρχίζει από στιγμή σε στιγμή. Δεν θέλω να πάω».

«Έλα, Σούρα, έλα, γλυκιά μου! Είναι μόνο δύο θεωρεία πιο πέρα. Θα μετακινηθούμε ελάχιστα».

«Πήγαινε εσύ. Όταν επιστρέψει ο θείος Αντρέι θα ψάξει να μας βρει εδώ και δεν είναι σωστό να έχουμε εξαφανιστεί. Εγώ θα μείνω».